

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14174/2025
05.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Биљанић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5259/2024 од 11.07.2025. године, у седници одржаној 05.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5259/2024 од 11.07.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5259/2024 од 11.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П 313/23 од 17.10.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па је тужена обавезана да јој на име накнаде штете због изгубљеног прихода на делу к.п. бр. .../... у површини од 0.17,43 ха уписане у ЛН бр. ... КО ..., за календарску 2020. годину, 2021. годину и 2022. годину, исплати укупан износ од 878.472,00 динара, са законском затезном каматом почев од вештачења 17.10.2024. године па до исплате. Ставом другим изреке, у делу потраживања законске затезне камате на главни дуг на име накнаде изгубљене добити почев од 16.07.2024. године до 17.10.2024. године, тужбени захтев тужиле је одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 201.635,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж 5259/2024 од 11.07.2025. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Куршумлији П 313/2023 од 17.10.2024. године, у ставовима првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила посебну ревизију, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете тужиљи коју је тужена онемогућила да остварује приход од производње кромпира у периоду од 2020. године до 2022. године, на делу њене катастарске парцеле, изградњом објеката на тој парцели без претходно спроведеног поступка експропријације, а до правноснажности решења о експропријацији 20.10.2022. године. Побижана одлука којом је тужбени захтев тужиље делимично усвојен донета је применом одредбе члана 189. Закона о облигационим односима, на основу налаза и мишљења судског вештака о износу штете коју је тужена претрпела а огледа се у изгубљеној добити од очекиване производње кромпира на предметној парцели и не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету. Тужена у ревизији не указује на разлоге због којих би ревизија, у конкретном случају, била изузетно дозвољена, већ указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није разлог за изјављивање посебне ревизије, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужиља је поднела 07.08.2023. године, а вредност предмета спора је 878.472,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**